

Long Nguyễn

Biết thế nào mà lần

Khung cảnh là một tiệm video ngẫu nhiên trên một cái thương xá. Vâng thường thì ta hay gọi là tọa lạc nhưng tiệm này thì khác. Chẳng nhẽ nói nó tọa lạc ở tầng hai, bởi tọa lạc theo em hiểu thì nó bề thế, nó chễm chệ lắm chứ đâu có mà kín đáo thế này. Nhưng kín thế lại tiện các bà (bà) ạ. Em vẫn có tính cả thẹn, có người qua lại em khó chịu lắm. Thôi thì tiệm video này nửa ngẫu nhiên, nửa vất vẻo trên tầng lầu của một thương xá vắng vẻ, tọa lạc trong một khu lắm người Việt. Bằng lòng chưa.

Có khung cảnh phải có nhân vật. Nhân vật này thì em quen. Người Đình Bảng cả chứ có ai xa lạ đâu. Nhân vật của em mang nét đặc trưng của phụ nữ Bắc Kỳ, ngồi thù lù sau cái tủ kính đựng toàn máy móc karaoke, microphone, máy giác hơi, dầu xanh, máy tự diễn. Cho em thêm vào hai chữ vân vân nữa vì còn những cái hộp xanh xanh đỏ đỏ đựng những gì em chẳng biết. Quanh tường thì toàn những hộp video rỗng ruột in hình các ca sĩ, tài tử trong, ngoài nước xếp trên kệ, mà kiểu xếp, chỉ ho một cái là đổ ráo xuống đất. Chắc các bà (bà), các chị biết nét đặc trưng Bắc Kỳ cả đấy nhưng thôi em cũng nói. Nét đặc trưng Bắc Kỳ là sao? Chị Danh, vâng chị chủ tiệm video tên gì chả ai biết nhưng tên chồng là Danh. Người ta quen gọi là tiệm bà Danh. Danh chứ không phải Danh vì nó ế lắm. Chả có ma

nào cả, họa may có mấy vị nhớn tuổi, vào đọc ké vài trang sách trong khi chờ vợ làm cái gì đấy ở tầng dưới. Qua Mỹ hai mươi mấy năm mà chất Việt Nam không thể nào gột rửa. Chị Danh mặc một chiếc áo bà ba có 2 cái túi to lắm, trong đó nhét những thứ gì không phải là tiền. Hỏi em nhét cái gì thì em chịu. Ai mà biết trong túi người ta có cái gì. Vâng, qua làn áo người ta vẫn thấy thấp thoáng sợi dây và mảnh vải vuông vuông gọi là áo Đức Bà, chẳng biết mua ở đâu. Thời buổi này áo Đức Bà dễ gì có. Thế rồi một bàn tay phe phẩy cái quạt giấy, một bàn tay cầm cổ tràng hạt. Mồm đọc kinh lầm thầm mà cặp mắt vẫn liếc ngang liếc dọc, nhớ khách hàng khéo tay chôm chĩa, nhét video vào bụng. Trước mặt chị Danh vẫn là một thùng phim con lợn sản xuất ở Việt Nam, thứ này không được chưng bày quanh tường như phim khác. Nó được đựng bằng thùng, 5 đồng một phim dài hai tiếng, có hôm nào ế quá, 5 đồng hai phim. Từ lúc ta sản xuất được phim con lợn, "thị trường" con lợn Mỹ xuống giá thê thảm, từ 15 đồng thụt xuống còn có 10 đồng. Chắc họ căm nên điện ảnh xứ ta lắm.

Khổ thân em lắm các bà (bà) ạ. Chử rằng thân gái 12 bến nước, hết cơm gạo nuôi chồng cải tạo rồi lo cho con bị thầy giáo đánh. Hôm nào cũng bị đánh các bà (bà) ạ. Thăng bé Hải có làm gì đâu. Chỉ tại bố nó nợ nần gì với đảng, vào tù rồi vẫn chưa đủ nên họ hành thăng bé cho bỏ ghét. Hết quỳ sừng cả gối lại bị tát đả cả mặt. Lắm lúc nghĩ quẩn, phải hỏi đó em lấy Việt Cộng thì đâu đến nỗi. Sinh được thăng thứ hai, thăng Hà, thì cả nhà đi Mỹ.

Được vài năm thì Chúa thương, nhà em được giáo dân ở đây bầu làm ông Trùm nhờ siêng năng việc thờ thánh lẫn đủ mọi thứ việc cộng đồng chẳng liên quan gì đến thờ thánh. Gia đình chồng em lắm người làm linh mục lẫn sơ, mà gia đình em cũng chẳng kém. Kể ra bên em thua bên anh ấy những 2 linh mục nhưng bù lại, ông chú em ruột của bố em lại làm tới chức giám mục. Xí xái qua lại, hai họ

chẳng mèo nào kém mèo nào. Vợ chồng em cũng noi gương các cụ. Dạy con đâu ra đấy. Sáng ra, trước khi đi học là phải đọc kinh, cầu cho ông bà cha mẹ, xin Chúa Thánh Thần ban thêm sức để khỏi xa chước cám dỗ. Chứ ở nơi phù hoa vật chất này, sễnh ra là hồng cả đấy, mất linh hồn như chơi. Tối về, cơm nước tắm rửa xong, các con phải xếp bằng trên giường, đọc cho đủ 50 kinh Kính Mừng rồi mới được đi ngủ. TV thì cấm tiệt. Chỉ được xem vào cuối tuần. Ấy thế mà hồng. Hồngбет các bà (bà), các chị ạ.

Em có hai mối lo. Mối lo nào cũng khó nói. Một mối nói ra mất lòng Chúa, mà một mối nói ra thì ngượng miệng. Số là từ khi sanh cái út Hiền thì nhà em tịt ngòi. Chẳng biết tại sao. Anh Trung bạn của nhà em đã 60 tuổi mà hăn còn sung lắm. Chị Trung bảo thế. Tối nào cũng soành soạch. Thế mà nhà em, làm gì đã năm mươi, tối nào cũng chỉ biết ngáy. Có lần, các bà (bà) các chị đừng cười, em sờ thấy cái bút nguyên tử nhà em bỏ quên trong túi quần, mừng khắp khời. Ngỡ nhà em bằng nào thì em biết. Bé lắm các bà (bà) các chị ạ. Bé mà bé hạt tiêu. Chả thế mà cứ vài năm em lại đi nhà thương để một chuyến. Nhưng đã hai chuyến hành hương ở tận Missouri, 4 mùa phục sinh em ăn chay đủ 40 ngày, đêm khấn, ngày vái mà năm tháng cứ lạnh lùng trôi. Giá mà anh ấy cứ để cái bút nguyên tử trong quần thì em cũng còn được phút giây háo hức. Từ đấy trở đi, anh ấy chẳng khi nào quên bút trong túi nữa cả. Khổ thân em lắm. Đừng cười. Em vẫn mau nước mắt như hồi còn bé. Hơi tí là khóc. Chỉ cần nhìn thấy cái cằm chẻ duyên dáng, đôi môi mọng trử tình của Kim Tử Long, của Tài Linh là em khóc sụt sướt rồi. Tính em là thế, ngẫm chả ra làm sao cả các bà (bà) nhĩ.

Chị Trung rĩ tai em rằng tiệm video của chị Danh, cái nhà chị vừa lần hạt vừa đếm tiền trước mặt em đây, có bán cửa độc. Viagra. Vâng, thứ này là chìa khóa bảo đảm hạnh phúc gia đình. Đạo này, em hay cấm cử với nhà em lắm. Nhà em để cuốn sách trên bàn thì

em nói thứ người bừa bãi, mà để cuốn sách vào kệ đựng sách thì em bảo có cuốn sách mà quý như vàng, sợ vợ đọc hay sao mà phải cất đi. Đến lúc nhà em bảo : Thế mình muốn tôi cất ở đâu? Thì em ngó ra, vì cất đâu em cũng mắng được. Nho có câu gì hay lắm mà em quên rồi, đại khái là để lâu thì nó tồn, em nhớ mang máng thế. Chắc vì cái sự tồn ấy mà em đổi tính đổi nết. Không chạy chữa ngay thì tan nát gia đình cả, các bà (bà) các chị ơi. Đang gọi nhà em bằng anh, em chuyển sang gọi lão này ngữ kia, chưa biết lúc nào chuyển sang gọi bằng trự. Nguy quá!

Nhà em có tánh khải. Khải nghĩa là sĩ diện hão ấy mà. Ngày xưa anh ấy giận, nhất định không chịu đi Mỹ chỉ vì anh ấy nằng nặc đòi tổng thống Reagan phải ...gửi thiệp mời anh ấy mới chịu đi. Em làm mình làm mẩy, hết dọa bẻ con đi ăn xin đến dỗ ngọt, rằng để qua Mỹ em sửa cho lão tổng thống này một trận, anh ấy mới chịu nguôi. Bây giờ đến cái vụ Viagra này, làm thế nào anh ấy uống? Tự ái lão nhà em thì phải biết. Trên không còn răng, dưới cũng không còn dái mà nói đến thuốc men thì giận, ra cái điều hầy còn sung lắm. Chị Trung bảo thuốc này không mùi vị, cứ giã nhuyễn, trộn với cơm anh ấy không biết đâu. Hiệu nghiệm ra phết đấy các bà (bà) các chị ạ. Từ lúc ấy, đêm đêm cứ là phải năn nỉ em hàng giờ em mới chịu ...mân mê cái bút nguyên tử xinh ơi là xinh của nhà em.

Mối lo thứ hai của em là thằng cháu Hải. Phải nó hư hỏng như con nhà người ta thì đã phúc. Đàng này nó đạo đức lắm mới chết em chứ. Phòng của nó toàn hình ông thánh lạ thánh quen, đen có trắng có, hết dán lên tường rồi đóng khung để khắp nơi nào có thể ngắm được. Có lần nó như người mộng du làm em nổi gai ốc lên vì sợ. Hôm ấy chưa khuya lắm, chưa đến giờ đi ngủ, em thấy chùm chìa khóa của nó lẫn trong rổ quần áo bẩn nơi phòng giặt, em gõ cửa gọi nó. Gọi mãi không thấy trả lời mà lại thoáng có tiếng người rì rầm trong phòng. Trước đó vài hôm, Mỹ đen lên vào nhà anh Tấn, nào

xa xôi gì, cách nhà em có mấy căn, chẳng lấy được gì nhưng bắn tứ tung, may chẳng chết ai, chỉ có anh Tấn co giò chạy, bị một phát què cẳng. Em nghĩ, thằng Mỹ đen bắn dở như vậy chỉ khi nào anh Tấn giơ chân nhằm đường đạn, chứ nếu đứng yên chắc nó bắn chả trúng. Để em kể tiếp. Em sợ kể trộm vào phòng cháu Hải.

Nhà em dùng vai huých vào cánh cửa. Ngỡ nhà em phá được cánh cửa ấy là vì cửa không khóa, chứ bằng không lại tổn khối thuốc khối thang chứ chẳng chơi.

Hải quỳ như tượng đá. Hai dòng nước mắt đầm đìa trên má. Nó nhìn chăm chăm vào tượng Đức Mẹ, hai tay chấp trước ngực như hình ông thánh Martin dán bên kệ sách. Chẳng biết nó xuất thần như thế bao lâu rồi nhưng khi vợ chồng em vào, nó lăn kên ra, toàn thân lạnh như nước đá. Nhà em xoa bóp cho nó một lúc thì nó tỉnh lại. Chỉ thế thôi rồi mọi chuyện cũng qua, nhưng mọi chuyện qua một cách không dễ dàng. Vài tháng sau nó đi tu. Đành là không gì cao quý bằng ơn thiên triệu, nhưng có con mới thấy thương. Từ tám bé, nuôi bằng sữa mẹ, mỗi khi trái gió trở trời, chồng đi cải tạo, hai mẹ con lặng lẽ đổ dành nhau trong hầm hiu cuộc đời. Hôm nào vú không có sữa, em phải mớm cho con từng thìa cơm nhai nhuyễn, những mong mỗi ngày nó lớn lên được một tí, một tí để sau này dù gian khổ thế nào, được bế trên tay thằng cháu nội, cũng bỏ công chăm chút. Ngày nó thụ phong linh mục, em ...giận Chúa hết 4 tuần không thềm đi nhà thờ. Dù sao em cũng còn thằng Hà, con Hiền nữa. Mọi sự Chúa an bài hết. Em yên chí thế.

Nhưng thằng Hà cũng có triệu chứng Chúa gọi. Khổ không kia chứ.

- Mày liệu cái hồn mày đấy nghe chưa. Tao chỉ còn một mình nó, đừng có mà rủ rê, khổ thân tao lắm.

Có lần em giựt phone trong tay thằng bé Hà, nói với “cha” Hải như thế. Cha Hải một mực chối:

- Giê Su Ma, con có làm gì đâu.

Hai anh em nó, thằng thì được bỏ đi coi sóc một xứ đạo mãi bên Louisiana, thằng thì còn ru rú xó nhà với mẹ mà lúc nào chúng nó cũng long distance rú rí rù rì với nhau, hết hăm hứ rồi cười khúc khích, nghe mà sốt cả ruột. Điều này nó rủ rê em nó thật rồi. Thế có chết con không Chúa ơi. Chúa gọi gì mà gọi lắm thế.

Có khối mà trông vào cái lão nhà em những lúc khốn khó như thế này. Sắp mất cả thằng nhãi bé mà lão ấy cứ nhờn nhơ như chẳng có gì. Mới hôm qua đây thôi, nó làm em bán cả người, chả ngủ được. Chả là vì như thường lệ, giờ kinh tối, sau khi ngắm 5 sự thương thì đến kinh Vực Sâu. Lão nhà em tới kinh ấy là con mắt sáng lên, sắp sửa chạy ra ngoài hiên hút thuốc. Lần này, nó chẳng chịu đọc kinh Vực Sâu. Nó đọc kinh Cầu Chữ. Kinh này thì bố em cũng chả thuộc.

- Thiên Chúa cang lân thần đẳng.

Cả nhà trở mắt ra nhìn nó. Chỗ này thì phải họa là Ki Ri Xi Tô cang lân thần đẳng. Chẳng ai phụ họa vì có thuộc đâu mà đọc, nó ro ro đọc hết. Đọc kinh xong, nó còn nói một câu:

- Đây là kinh cầu Đức Bà. Từ nay, bố mẹ cứ Thiên Thần đẳng kỳ là đủ. Còn bao nhiêu con bao hết.

Sư bố nó, đúng là thằng anh đầu têu cho thằng em. Cả hai anh em nó mà tu hết thì đúng là cái gia đình này tuyệt nọc. Phận con chiên, Chúa ban cho thế nào thì phải thế. Thánh giá nào con cũng vác được nhưng cái Thánh Giá tuyệt nọc, con e vác chẳng xong. Bằng mọi giá phải giữ thằng bé, kéo trễ.

Lạy Chúa tôi, tội con còn to hơn tội Giu Đa bán Chúa nữa. Thằng bé mới 18 tuổi đầu, em đã ngắm ghé cái Lan con ông Trung, bạn chí cốt của nhà em cho nó. Cứ vài ngày lại phone gọi bác Trung sang cho em nhờ tí việc, bằng không thì sai thằng bé đến nhà bác Trung mượn cho mẹ cái xềng. Mùa Đông xềng cũng có chỗ dùng. Thế mà cũng chẳng đâu vào đâu. Có hôm, em giả vờ chạy ra chợ mua ít thịt

lợn on sale, bỏ mặc thằng Hà với cái Lan ngồi ở phòng khách. Lúc quay về, thấy cái Lan ngồi xem TV, còn thằng nhãi chẳng thấy đâu cả. Đến khi cái Lan ra về, mới thấy thằng bé nằm co quắp ở gầm bàn, ngủ. Thế có bực không chứ lì.

Ở trong báo Oregon Thời Báo có mục gỡ rối tơ lòng của bác Thần Toán Tử hay đáo đẽ. Chuyện gì bác ấy cũng có cách gỡ rối. Duy chuyện nhà bác ấy thì bác gỡ chả được. Tính từ lúc ly dị đến giờ cũng chẵn chòi 3 năm, tơ lòng của bác ấy không rối, hay rối mà gỡ không ra, đến bây giờ vẫn cu ky một mình. Lại hay viết báo gỡ rối cho thiên hạ. Nghe người ta nói có hai gia đình không ưa nhau, một là cựu Việt Cộng, một là cựu cải tạo. Hí hí hí! Hai thứ ấy xáp vô có Trời mà cản. Ấy thế mà trẻ hai nhà ấy thương nhau mới oái oăm chứ. Chỉ sau một bài báo của Thần Toán Tử, hai gia đình kết thông gia, thề sống thề chết từ nay bỏ tật ...chủ nghĩa nhảm nhí, một lòng vác Thánh Giá theo chân Chúa. Đám cưới hai trẻ có chào cờ Này công dân ơi đảng hoàng. Em đánh bạo viết một tâm thư gửi cho bác Thần Toán Tử, kể lể khúc nhôi tỏ tường cái mối lo canh cánh trong lòng. Mau mắn, sôi nổi như mọi ngày, ngài Thần Toán Tử chỉ dẫn cặn kẽ phương sách làm sao cho thằng bé Hà nhà mình nhớn lên lấy vợ như người ta, kéo mang tiếng tuyệt nọc. Bước đầu tiên là phải dĩ độc trị độc. Bác ấy bảo thế. Đến tiệm video của chị Danh, mượn vài phim con lợn về, giả vờ để quên trong phòng thằng bé. Qua hôm sau có triệu chứng gì thì báo ngay cho Thần Toán Tử, sẽ có bước kế tiếp.

- Mười lăm, mười sáu, cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, hai mươi tám, hai mươi chín. Chị cần gì thế?

Chị Danh có cái tài lạ lắm. Nghe nói ngày xưa, ngài Bill Clinton, lúc chữa gặp Monica, cũng có biệt tài là mắt trái đọc báo cáo, mắt phải xem TV. Thì ngày nay, người Việt hải ngoại có chị Danh có biệt tài là tay đếm tiền, miệng đọc kinh. Gặp câu kinh nào dài quá, tay vẫn

đếm tiền, đọc cho xong câu, nhảy một phát từ mười sáu sang hai mươi tám, chớ có sai. Chị hạ giọng:

- Hàng mới về. Phận gái thuyền duyên. Chỗ quen biết em cho chị mượn nóng hai bữa, phải giả ngay. Nhà em cũng chưa được xem. Giờ này mà nhà em còn đảo qua đảo lại cũng vì cuộn phim này đấy. Bằng không cũng lĩnh mất rồi.

Khiếp, khổ vì con, nhục vì con. Em vợ lấy 3 cuộn video con lợn bỏ vào bóp. Bác Thần Toán Tử ơi, liệu có chữa được không?

ooooOoooo

Năm 2003 nước Mỹ có trận bão ghê gớm ở Louisiana. Trên TV toàn vùng New Orleans và Biloxi mệnh mang những nước là nước. Xác người, xác thú vật trôi nổi vật vờ, chẳng biết đâu là người đâu là chó, lợn. Người hay lợn mà chết trôi, xác cứ trương phình ra, đen thùi lùì. Chẳng biết ông Archimedes ngày xưa giải thích ra làm sao mà hể người thì chết úp mặt xuống nước, lợn thì chống bốn vó lên gòì. Thảm thương lắm. Người ta chiếu hình mấy bác Mỹ đen sống sót, gào khóc đòi vợ, đòi con. Tình cảnh giống như ngày tận thế.

Một cách ngẫu nhiên, một bác thi sĩ Mỹ đen cho ra đời một bài thơ mà em chắc là ăn cắp của Việt Nam mình. Trong đó có câu:

- Louisiana nghèo lắm you ơi. Mùa Đông thiếu áo hè thời thiếu ăn.

Ai bảo Mỹ đen không biết ăn cắp? Thấy người mình lâm nạn là em khóc. Nhà em bảo Mỹ đen không phải người mình, nhưng em vẫn khóc thảm thiết.

Dạo ấy tờ Oregon Thời Báo làm thế chó nào liên lạc được với đồng bào Việt Nam làm nghề đánh cá ở bên ấy, loan tin có cả người Việt Nam chết. Hơn 50 gia đình Việt Nam bị kẹt ở nhà thờ Maria Nữ Vương Mẹ Việt Nam do cha Hải quản nhiệm. Cha Hải là thằng bé nhớn nhà em đẩy các bè (bà) ạ. Rồi thì tượng Đức Mẹ ở Biloxi

khóc. Em làm toáng lên:

- Mau lên! Làm gì mà đứng đực ra đấy. Chết cả rồi anh thấy chưa. Em nói chết cả rồi. Anh làm thế nào thì làm.

Làm thế nào là y như những lần trước. Triệu tập đám bạn lính tráng ngày xưa, bàn kế hoạch cứu trợ. Chỉ tiêu là 50 gia đình ấy, mỗi người nhận được một gói tặng phẩm gồm quần áo, gạo, thực phẩm Việt Nam, chăn mền và tiền mặt. Năm mươi phần quà, mỗi phần 100 đồng.

Kế hoạch là đãi 30 bàn ăn ở nhà hàng. Mỗi bàn chỉ phải trả có 150 đồng, giá đặc biệt vì chủ nhà hàng cũng Việt Nam ta cả. Các ông to bà lớn địa phương, các cơ sở buôn bán đều được hỏi thăm sức khỏe. Chỉ mới dự tính, chỉ tiêu năm ngàn đồng coi như nắm chắc. Có chút trục trặc việc mời ca sĩ.

Số là nhà em đang hăng tiết vịt. Đã chơi là chơi cho nổi. Lỡ đã có em đứng mũi chịu sào, chứ lão nhà em có mất mát gì. Giữa bàn tiệc tham mưu, nhà em vác cái mặt sừng sĩa đứng dậy nói:

- Nhân tiện có anh em đây, tôi có ý kiến mời ca sĩ Kiếp Cầm Ca cho xôm tụ, các anh em nghĩ sao.

Cứ mỗi khi bàn chuyện hệ trọng, mặt nhà em nom hay lắm cơ. Nó sừng lên, vêu vao như người vừa khỏi ốm. Anh ấy tiếp:

- Tôi vừa liên lạc với ca sĩ Kiếp Cầm Ca, nhân danh cứu trợ đồng bào bão lụt. Cô ấy trả lời cảm động lắm.

Em cầm sẵn cái napkin, vểnh tai nghe nhà em nói. Định bụng nhà em kể nàng ca sĩ nói cảm động ra sao là òa lên khóc. Tính em vẫn thế.

- Cái nhà cô ca sĩ ấy trả lời: Ông có biết kiếp cầm ca là cái gì không. Làm nghề xướng ca tôi mang tội gì, phải chăng mang tội làm cho nhân thế say mê. Ai chết trôi thì thầy kệ họ, tôi là con tằm chỉ biết nhả tơ cho đời vui. Mà nhả tơ thì 5 ngàn, thiếu một trăm thì không có tơ. Tôi thương mấy người thì ai thương tôi đây.

Em chưa kịp khóc thì bác Trung, bố của cái Lan ấy mà, các bà (bà) đừng quên nhé, vỗ bàn văng tục:

- ĐM cái quân bố lão. Tôi đề nghị mời ca sĩ địa phương. Vui về gì mà ca nhạc. Ăn uống là để chia buồn sốt khổ với đồng bào chứ việc đéo gì phải Như Quỳnh, Trường Vũ.

Cái nhà bác này rõ vô duyên. Nãy giờ bác ấy là người gấp nhiều nhất. Ăn nhiều, uống khỏe, mồm lúc nào cũng bóng nhẫy những mỡ lợn, mỡ vịt mà động đến tiền là rút vùi lại. Quên bằng chuyện con Lan với thằng bé Hà nhà mình, em xen vào:

- Té ra từ trước giờ nhà em vẫn tưởng bác có cửa ăn của để. Thì bác cứ nói là bác nghèo đi để vợ chồng em lo cũng được.

Nhẹ nhàng có thể thôi mà bác Trung hăm hăm bỏ đi một nước, quên cả gói chả giò em gói sẵn cho cái Lan để trên bàn. Lão ấy thế mà thâm. Chê lão nghèo lão ấy tổ chức mình ên, mời toàn ca sĩ địa phương. Phần vợ chồng em năn nỉ mãi mới mời được ca sĩ Kiếp Cầm Ca, đem cả mấy trăm cái sinh linh sống dở chết dở ở Louisiana lạy sống cả lò bọn nghệ sĩ, Kiếp Cầm Ca mới làm ơn làm phước hát cho một phát, nhân tuần ấy bọn da đỏ ở các Casino quên mời đi show.

Xui cho nhà em mà cũng xui cho nhà bác Trung. Lỡ cả đám. Bị đụng hàng. Hôm ấy chùa cũng tổ chức, nhà thờ cũng tổ chức, lão Trung cũng tổ chức với tư cách cá nhân, vợ chồng em thì nhân danh hội các bà mẹ Công Giáo. Thử nghĩ cái Portland này, nghèo đến nỗi cả tiểu bang chỉ có đặc sản duy nhất là ...củi, lấy đâu ra của. Lại nữa, dân Việt Nam chỉ có một nhóm người lèo tèo, chia ba xẻ bảy cho chùa, nhà thờ mỗi nơi một ít thì lấy người đâu ra. Lão Trung chắc mẫm phen này mà thành công thì cười vào mặt vợ chồng em. Ôi cái nụ cười có đính kèm 2 hàng ria mép, nom chỉ muốn chửi. Lão Trung, cái bác ăn tham nhất hội cựu chiến sĩ kiêm bạn nối khổ của nhà em cũng lố. May mà bác ấy không tốn tiền dúi

vào mồm bọn Kiếp Cầm Ca như vợ chồng em.

Tiền nào của nấy. Tốn hết 5 ngàn nhưng nàng ca sĩ Kiếp Cầm Ca hát như để. Đặc biệt bài Tiếng sông Hương, cô nàng lấy đầu nước mắt mà khóc lắm thế. Khán giả lặng người đi, xót thương cho cảnh thiên tai lụt lội, quên cả vỗ tay. Lo lắng, em lạy ca sĩ Kiếp Cầm Ca:

- Chị lạy em, em hát cho hay hay vào may ra khán giả thương cho thêm đồng nào đỡ đồng ấy chứ có nhiều đây thì lỗ bỏ mẹ chị.

Nhưng các bè (bà) nghĩ coi, làm sao mà tin được bọn nghệ sĩ thời này. Chúng nó khóc nhờ bôi dầu xanh vào mắt cả đấy. Những cái bản mặt bưng bưng nhuệ khí đả đảo Cộng Sản trên sân khấu người Việt hải ngoại cũng chính là những cái bản mặt về Việt Nam hát mừng ngày giải phóng. Mới đây, báo trong nước chụp hình gần 20 trụ ca sĩ hải ngoại về nước hát gây quỹ giúp liệt sĩ Việt Cộng. Từ khi bọn da đỏ ở các sông bài bỏ tiền nuôi ca sĩ hải ngoại thì nhiều trụ sinh tráo trở, khó tin. Tiếng là cứu trợ mà thiếu 100 đồng, chúng nó cũng từ chối. Tiền bạc phải sông phẳng và nhất là chỉ khi các sông bài hôm ấy không có độ. Ở Mỹ, bọn Kiếp Cầm Ca chạy theo tiền. Ở Việt Nam, bọn ca sĩ hải ngoại chạy theo tiếng tăm hão. Gọi là hão vì đa số tuổi đã xế chiều, các trung tâm ca nhạc lớn không còn đưa đón mời mọc như trước, các trụ ấy lo có ngày chẳng còn ai biết đến tên tuổi mình nữa, về Việt Nam vớt vát chút tiếng tăm hão. Theo như những gì đã thấy trước mắt, chỉ được dăm tháng ái mộ, ế lại hoàn ế. Khán giả trong nước đi xem vì tò mò hơn là thưởng thức nghệ thuật. Lác đác có vài trụ ca sĩ vác cái mặt mệt trở về Mỹ vì ế, tuy vẫn nhơn nhơn tự đắc :”Nể lời ngài thủ tướng em mới đi một chuyến chứ làm ăn với Việt Cộng sao được.”

Cũng may bọn ca sĩ già nua hoặc còn trẻ nhưng ham danh vọng ấy chẳng có bao nhiêu so với những đợt ca sĩ trẻ trong nước ra hải ngoại lập nghiệp. Nào Bằng Kiều, Thu Phương và bao nhiêu người kẻ khôn xiết. Họ chưa nhiễm cái gian dối của bọn Kiếp Cầm Ca ăn

bám vào lỗ da đồ chủ sông bài bên Mỹ. Ngoài ra, nhiều trong số họ chống Cộng thực sự. Em lại dài dòng nữa rồi. Tánh em là thế, chẳng biết thế nào mà lần.

Vụ bão lụt này, em lỗ 1700. Cay nhất là 1700 này không dành cho đồng bào ta mà vào túi bọn Kiếp Cầm Ca vô lương tâm hải ngoại. Các nạn nhân vẫn nhận được 100 đồng một hộ nhưng em phải bỏ tiền túi. Lão Trung chẳng mất gì, chỉ một phen hoảng vía, bỏ tạt tách riêng vì tự ái. Nếu lão ấy không lấy đi của em gần 200 ghế, và nếu lão ấy cộng tác với vợ chồng em, có lẽ cũng chẳng lỗ. Sau vụ ấy, lão dường như béo ra. Riêng chồng em, ngày càng tóp lại.

Mấy hôm sau em sai thằng bé đem cái thang, cái búa giả cho lão, kèm theo lời dặn :”Con đừng bao giờ léo hánh đến cái nhà đó nữa.”

Lý do là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Nhà mình nhỏ bé lại xấu chỉ vì hay quyên góp mà lỗ nhiều hơn lời. Nhà lão ấy đã to, đã đẹp mà cứ lâu lâu lại sơn phết, ngót cả mắt. Em quả quyết lão này giống ...mực hơn giống người. Cấm nó đến nhà cái Lan nó không phản đối. Thằng bé nhà em có bao giờ thích cái Lan đâu, chẳng đến nó càng khoái.

ooooOoooo

Năm nay chúng em tổ chức gây quỹ cho thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa nhân dịp xuân Đinh Hợi. Thằng Hà đã 21 tuổi. Nó không còn hấp hứ với anh nó nữa nhưng vẫn cầm cái điện thoại suốt ngày. Nó khoái con Lan nhà bác Trung. Từ lão lên bác mấy hồi. Lão Thần Toán Tử rõ là xúi dại. Thằng bé vớt 3 cuộn video vào thùng rác. Về phần bác Thần Toán Tử thì viết một bài báo nội dung lên án bậc cha mẹ chênh mảng việc chăm nom con cái, để chúng nó xem phim con lợn. Có điều, thằng cháu nhà em với con bé Lan nhà bác Trung ngày càng thân mật. Birthday em, nó mang về một gói quà to tướng để ở giữa nhà. Em chưa kịp khóc vì cảm động thì nó nói cái gói quà này tặng em Lan nhân dịp Valentine. Con với chả cái.

Nhưng thế cũng được. Cái “môn hộ” nhà bác Trung với nhà em cũng tương xứng ra phết, tuy em chẳng biết môn hộ là cái quái gì. Nghĩ đến cái ngày xa lắc xa lơ khi bỗng trên tay một cu tí cháu nội, ôi, sao em lại muốn chảy nước mắt. Tính em vẫn thế. Chả biết đằng nào mà lần.

Thương phế binh Việt Nam Cộng Hoà bây giờ khổ lắm. Có ai ngờ, bọn rừng rú, nửa người nửa ngợm Việt Cộng ngày nay, tiêu một ngày hàng triệu đô la Mỹ, toàn tiền bán xới đất nước cho tư bản. Cũng không ai ngờ các anh chiến sĩ ta, uy hùng, hào hoa trong bộ đồ ủi hồ phẳng phiu ngày nào, ngày nay thê thảm đến thế. Lắm người phải đi ăn xin nhưng chủ yếu là lao động vất vả mà vẫn không đủ nuôi lấy bản thân, chưa nói đến nuôi cả gia đình. Con cái của họ còn đen tối hơn nữa. Vì chính sách, con cháu Việt Cộng được vớt điểm, còn con cháu Ngụy thì khó lòng qua khỏi ngưỡng cửa trung học vì thuộc thành phần xấu. Trải qua hàng vài chục năm, cái chính sách này mới thấm. Đất nước ta tiến sĩ, cử nhân nhiều lắm nhưng chẳng móng nào sáng chế được cái gì cho ra hồn. Chỉ vì bọn tiến sĩ, cử nhân ấy có bằng nhờ phần nhiều vào lý lịch tốt, chứ chẳng phải nhờ học hành. Nom vài chục tấm hình thương phế binh của ta ngày xưa, em lại sa nước mắt. Gì thì gì cũng phải tổ chức cây mùa xuân cho các anh. Con dân miền Nam nợ các anh món nợ được hưởng ít nhất cũng 20 mùa xuân trong an bình, no ấm.

Nhà em lên khung kế hoạch. Chúng em có danh sách 50 thương phế binh, hình ảnh, địa chỉ đủ cả. Chỉ tiêu là mỗi gia đình 50 đô la Mỹ. Rút kinh nghiệm lần trước, chỉ tiêu bé một tí, đỡ lo. Vẫn một bàn ăn 150 đồng, vé cho mỗi khẩu phần 25 đồng. Một bàn dôi ra 100 đồng. 25 bàn là đủ. Ca sĩ địa phương, ban nhạc địa phương. Chán lữ Kiếp Cầm Ca lắm rồi. Năm nay thằng bé cha Hải cũng về, đừng trách em, nó vẫn là thằng bé kháu khỉnh nhà em, chẳng có linh mục linh miếc gì cả. Hai anh em nó lại tùm đầu vào nhau, to

nhỏ, to nhỏ suốt ngày. Quên nữa, ngồi thu tiền vé là cái Lan, con bác Trung. Gớm con bé mồm mép ngọt như đường. Lão Meta vác có một cái mồm mà phải mua hai vé vì nó đầy. Thấy Meta tập tễnh đi vào, một tay cầm cái dép sút quai, một tay móc túi lấy tiền. Nó nói:

- Quê như bác chắc thông cảm cho thương phé binh lắm nhể bác nhể. Bác mua hộ cháu 2 vé nhá.

Mua thì mua mà bác ấy có quê đâu. Bác Meta đi tập tễnh là vì cái dép thôi mà.

Chẳng ngờ được các bè (bà) ạ. Bảo nhà hàng kê thêm 5 bàn, rồi lại thêm 5 bàn một lần nữa mà khách vào cứ nườm nượp. Em lại xem thường tiền bán vé vì sợng lắm các bè (bà) ạ, các ông các bà hằng tâm hằng sản ủng hộ không thôi cũng lên đến hơn 10 ngàn đồng. Cái mặt quắt queo của nhà em nở nang ra, cứ thỉnh thoảng cầm cái tờ danh sách quý vị ủng hộ, rồi cười một mình. Bác Trung thì khỏi nói, mặt mũi lúc nào cũng phồng phao, kể cả những khi thua lỗ. Chúa ban, năm nay thương phé binh của em trúng lớn. Tối nay em bảo với nhà em, nâng trị giá quà tặng lên 100 đồng mỗi gia đình, cũng còn thừa chán. Chúa không giận em các bè (bà) ạ. Tội lỗi như em Chúa chả chấp. Thánh ý Chúa chả biết thế nào mà lần.

Nhà em hơi hải chạy đến, hỏi:

- Có thấy Thần Toán Tử đâu không? Tôi cần lão ấy thu xếp cho thêm 5 bàn nữa mới đủ.

- Thần nào, em có thấy ông thần nào? Đến bây giờ em cũng chẳng biết mặt ngang mũi dọc của cái bác Gỡ Rối Tư Lòng ấy.

- Thì lão Trung ấy. Mình có thấy đâu không?

À thì ra bác Trung chính là Thần Toán Tử, Thần Toán Tử cũng là bác Trung. Trong danh sách quý vị ân nhân, Thần Toán Tử ủng hộ 5 trăm. Tức là cái lão ăn tham nhất hội cựu chiến sĩ, ủng hộ 5 trăm. Kể ra ăn tham có gì xấu các bè (bà) nhỉ. Ăn nhiều thì béo ra chứ có

sao đâu.

- Anh chỉ được cái ăn nói lằng nhằng. Người ta tử tế như vậy mà gọi lão này lão nọ, không sợ anh sui giận.

Em lỡ nhờ gọi anh Trung là anh sui mà vì tắt bật, nhà em không để ý. Cái Lan và thằng bé Hà đã ra sàn nhảy. Chúng nó đẹp đôi nhất đêm nay. Em chợt nghĩ đến cái bút nguyên tử của em. Cái bút được “vô mực” bằng thuốc tây tán nhuyễn. Không chừng, vợ chồng em mới là người hạnh phúc nhất đêm nay.

Chuyện đời chả biết thế nào mà lần nhưng chuyện vợ chồng, có khi tắt điện vẫn lần được. Các bà (bà) nhỉ.

Xuân Đình Hợi.

Metamorph